U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016, čj. 13426/2016-MZE-12142, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, čj. 8 A 82/2017-8,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadl shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného specifikovaného v záhlaví výroku a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda byla kasační stížnost podána v zákonné lhůtě, protože pouze v takovém případě může být věcně projednána; přitom shledal, že kasační stížnost byla podána opožděně.

[3] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podle § 106 odst. 4 s. ř. s. podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.

[4] Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí § 40 odst. 1 s. ř. s., dle kterého *[l]hůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Dle § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Dle § 40 odst. 4 je lhůta zachována, *„bylo-li podání v poslední den lhůty*

předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“

[5] Z doručenky založené na č. l. 8 spisu městského soudu je zřejmé, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno v pátek 26. 5. 2017, kdy si jej osobně převzal. Posledním dnem lhůty byl pátek 9. 6. 2017. Stěžovatel předal kasační stížnost k přepravě provozovateli poštovních služeb až 15. 6. 2018, tedy více než 1 rok po uplynutí zákonné lhůty pro její podání. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 poslední věta s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele odmítl pro opožděnost (§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že s ohledem na opožděnost kasační stížnosti nevyzýval stěžovatele k odstranění vad jeho podání, které spočívaly v absenci důvodů, pro které napadá v záhlaví označené usnesení městského soudu, a uvedení, co navrhuje (petit). Takový postup by byl s ohledem na nutné odmítnutí kasační stížnosti ryze formální a rozporný se zásadou procesní ekonomie (obdobně viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2013, čj. 8 As 75/2013-12).

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. srpna 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu